



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyně Mgr. Lenky Havlíčkové a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Bc. Š. C.**, narozena X
bytem X,
zastoupena advokátem JUDr. Josefem Kopřivou,
sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Policejní prezident**,
sídlem Policejní prezidium ČR,
Strojnická 27, 170 89 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2022, č. j. PPR-14191-11/ČJ-2022-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2022, č. j. PPR-14191-11/ČJ-2022-990131, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2022, č. j. PPR-14191-11/ČJ-2022-990131 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž mělo být dle žalobkyně zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 23. 2. 2022, č. KR-22/2022, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ve skutečnosti bylo napadeným rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí změněno, nicméně tato změna spočívala toliko ve vymezení kázeňských přestupků a v upřesnění popisu jednotlivých jednání žalobkyně. Podstata rozhodnutí, spočívající v tom, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání kázeňských přestupků (porušení služební kázně a porušení pravidel služební zdvořilosti) a bylo konstatováno, že svým jednáním zaviněně porušila služební povinnosti, za což jí byl uložen kázeňský trest v podobě snížení základního tarifu o 5 % na dobu jednoho měsíce, však zůstala nezměněná.

2. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání kázeňských přestupků, a to

1. porušení služební kázně podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále jen „zákon o služebním poměru“) definované v § 46 odst. 1 zákona, neboť v přesně nezjištěné době od konce měsíce března 2021 do 4. 10. 2021 nerespektovala pokyny a rozkazy nadřízených, a to zejména postupovat v souladu se spisovým řádem a standardy odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, které jí byly uloženy ústně a také písemně formou záznamu o významné události ze dne 29. 6. 2021 (dále jen „porušení služební kázně“);

2. porušení pravidel služební zdvořilosti podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru, neboť ve výroku napadeného rozhodnutí konkretizovaných případech jednala v rozporu s čl. 1 a čl. 3 odst. 3 a 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 181/2006, kterým se stanoví základní pravidla chování, služebního jednání a služební zdvořilosti v Policii České republiky, neboť při komunikaci s vedoucím odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „OVK“) mjr. Bc. F. B. (dále též jen „vedoucím OVK“) a jeho pověřeným zástupcem kpt. Bc. J. Z. nedodržovala pravidla služební zdvořilosti, přičemž pod body a) až h) výroku napadeného rozhodnutí jsou podrobně popsány skutkové okolnosti vytýkaných jednání (ve stručnosti shrnuto takto: vůči nadřízeným se vyjadřovala arogantně, s výrazným citovým zabarvením, drze, útočně, povýšeně, zvyšovala hlas; uváděla nepravdivé informace týkající se zpracovávaných spisů; mjr. B. obviňovala ze svých zdravotních problémů a vyhrožovala mu, že se obrátí na „vyšší úroveň“, osočovala jej z bossingu, šikany a likvidování; nenaslouchala nadřízeným, přerušovala je a nenechala domluvit, a to i přes upozornění nadřízeného, aby tak nečinila; nepřijala oprávněnou kritiku, nepřiznala chyby a neakceptovala názor nadřízeného, naopak názory nadřízeného od počátku zpochybňovala a namísto diskuze názor nadřízeného automaticky odmítala; nadřízeným přikazovala; napomínala nadřízeného; se zástupcem vedoucího OVK kpt. Z. svévolně ukončila služební hovor).

3. Žalobkyně současně požadovala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žaloba

4. Žalobkyně v žalobě nejprve namítala, že žalovaný nesprávně posoudil její námitku prekluze, a to v důsledku rovněž nesprávné úvahy o tom, že jednání žalobkyně představuje pokračující kázeňský přestupek. Dle žalobkyně tyto úvahy žalovaného vyplývaly z jeho neochoty z úřední povinnosti přihlížet k prekluzi jednotlivých jednání, a směřovaly k tomu, aby mohl tato jednání následně paušálně potrestat. Přitom již samotný odstup konkrétně nezjištěných jednání vylučuje dle žalobkyně jejich podřazení pod pokračující kázeňský přestupek, neboť se nejedná o blízkou časovou souvislost z hlediska pokračování údajného kázeňského přestupku, ale o případné opakování údajného kázeňského přestupku. Navíc dle žalobkyně absentuje jednotný záměr, tedy tzv. subjektivní souvislost, která nebyla v řízení prokázána. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s aplikací zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) při posuzování otázky pokračování v kázeňském přestupku, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neboť měla za to, že kázeňské přestupky upravuje zákon o služebním poměru, který je ve vztahu k zákonu o odpovědnosti za přestupky zákonem speciálním. Analogické použití ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky bez výslovného odkazu zákona o služebním poměru je dle žalobkyně nepřípustné, jde-li tato analogie v její neprospěch. Je totiž přesvědčena, že takový postup je v rozporu s ústavními principy vyplývajícími z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť použití analogie může být aplikováno pouze ve prospěch ochrany práv účastníků řízení ve věcech služebního poměru, nikoli ve prospěch ochrany práva služebního funkcionáře žalobkyni potrestat. Žalobkyně trvala na tom, že se nejednalo o pokračování kázeňského přestupku a velká část jednání popsanych ve výroku napadeného rozhodnutí je prekludována.

5. Ve vztahu k nesprávnému posouzení prekluze vytýkala žalobkyně napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost pro absenci jakékoliv úvahy o tom, jakým způsobem žalovaný jednotlivé skutky vyhodnotil z hlediska zákonné úpravy prekluze (§ 186 odst. 10 zákona o služebním poměru).
6. K tvrzenému spáchání kázeňského přestupku porušení pravidel služební zdvořilosti žalobkyně namítala nenaplnění materiální stránky přestupku. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu měla za to, že ne každé jednání vybočující z mezí (ne)vhodnosti služební komunikace bude předpokladem pro vyvození kázeňské odpovědnosti, kdy je vždy na místě zkoumat konkrétní okolnosti dané věci, které však služební funkcionář ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednili. Dle žalobkyně mohlo být uvažováno například o udělení negativní významné události. Žalobkyně byla přesvědčena, že s ohledem na zasazení předmětných výroků a jednání do celkového rámce jejího služebního působení, jakož i proběhnuvších služebních sporů (vyžadované řízení vozidla přes význam obsahu doložené lékařské zprávy apod.), dané skutečnosti plně odůvodňovaly její emoční vypjetí při komunikaci s bývalým vedoucím OVK, který se vůči její osobě opakovaným způsobem dopouštěl nerovného zacházení, které žalobkyně vnímala jako šikanu a bossing, na což opakovaně poukazovala. Žalobkyni přitom připadá úsměvné, že její obranná aktivita, spočívající v pořízení nahrávky předmětných telefonických hovorů s nadřízeným a upozornění na šikanu, fakticky zapříčinila zahájení předmětného kázeňského řízení, a to právě na podkladě jí doložených nahrávek.
7. K jednotlivým jednáním, v nichž žalovaný konkrétně shledává spáchání kázeňského přestupku porušení pravidel služební zdvořilosti v bodě 2. výrokové části napadeného rozhodnutí pod písm. a) až h) žalobkyně vysvětlila svůj názor o nenaplnění materiální stránky přestupku následovně. Dle žalobkyně není vyjadřování s výrazným citovým zabarvením kázeňským přestupkem, a bylo odůvodněné okolnostmi věci a postupu nadřízených vůči její osobě; uvádění nepravdivých informací nebylo prokázáno; jde-li o obviňování vedoucího OVK ze zavinění zdravotních problémů žalobkyně, z bossingu a šikany, pak i svědek M. potvrdil šikanu žalobkyně a pokud se žalobkyně bránila způsobem, že poukazovala na svůj zdravotní stav a na svá zákonná práva, nemůže se jednat o přestupek; je zásadní rozdíl mezi neposloucháním nadřízeného a nenasloucháním nadřízenému; pokud žalobkyně přerušovala nadřízeného a nenechala jej domluvit, pak se jednalo o emočně vypjaté hovory, kdy nelze na věc nazírat selektivně, bez zohlednění okolností, za nichž tyto proběhly; jde-li o výtku, že žalobkyně nepřijala oprávněnou kritiku, pak bylo subjektivním názorem žalovaného, že se jednalo o kritiku oprávněnou; nepřiznání chyby není porušením služebních předpisů; pokud bylo žalobkyni vytýkáno, že namísto diskuze názor nadřízeného automaticky odmítala a nadřízeným prikazovala, pak se nejednalo o jakékoliv jednání dosahující intenzity kázeňského

přestupku; její napomínání nadřízeného spočívalo pouze v tom, že se ohradila proti jeho napomínání.

8. Žalobkyně dále namítala zmatečnost napadeného rozhodnutí. Pokud totiž žalovaný v bodě 1. výrokové části rozhodnutí uvedl, že se žalobkyně dopustila spáchání kázeňského přestupku, neboť „nerespektovala pokyny a rozkazy nadřízených, a to zejména postupovat v souladu se spisovým řádem a standardy odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, které jí byly uloženy ústně a také písemnou formou záznamu o významné události ze dne 29. 6. 2021“, pak jeho snaha postihnout komplexním způsobem veškerá jednání měla dle žalobkyně za následek složitost a komplexnost výroků napadeného rozhodnutí, do nichž pojal nejen již prekludovaná jednání, ale rovněž ta, která byla již potrestána záznamem negativní významné události ze dne 29.6.2021. Žalobkyně měla za to, že tím došlo ze strany žalovaného k porušení právního principu ne bis in idem (pozn. soudu: jedná se o právní princip, znamenající, že nelze rozhodovat dvakrát o téže věci).
9. Závěrem žalobkyně zdůraznila i princip in dubio pro reo, tedy právní zásadu, která stanovuje povinnost soudu rozhodovat ve prospěch obžalovaného, pokud o jeho vině existují pochybnosti, které nelze odstranit. Tuto zásadu je dle žalobkyně třeba dodržet, pokud ve věci existovaly jakékoliv pochybnosti, zdali daný způsob komunikace, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci (napjaté vztahy mezi žalobkyní a bývalým vedoucím OVK) svou nevhodností vybočil ze zákonných mezí, případně, zdali dané jednání bylo již prekludováno s ohledem na absenci jednotného záměru a blízké časové souvislosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby jí soud jako nedůvodnou zamítl. Měl za to, že řízení ve věcech kázeňských bylo vedeno v souladu se zákonem o služebním poměru a napadené i prvostupňové rozhodnutí naplňují veškeré podmínky, které na ně klade zákon o služebním poměru, a to jak po obsahové, tak po formální stránce. Z napadeného rozhodnutí jakož i z prvostupňového rozhodnutí je plně seznatelné, jaké podklady vzali služební funkcionáři za podklad svého rozhodnutí a jaké závěry z nich učinili, rozhodnutí jsou náležitě odůvodněna a řízení, které jim předcházelo, je prosté vad, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný poukázal na to, že převážnou část námitek, které žalobkyně uplatnila již v odvolacím řízení, vypořádal v napadeném rozhodnutí, a proto odkázal v podrobnostech na jeho obsah.
11. Předně žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně, že byla důvodná její námitka prekluze. Ta byla v daném případě posouzena s ohledem na vyhodnocení jednání žalobkyně jako pokračování v kázeňském přestupku, u něhož lhůta pro uložení kázeňského trestu začne běžet až od ukončení posledního dílčího útoku. Žalovaný má za to, že znaky pokračování v přestupku podle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou v případě žalobkyně naplněny, neboť žalobkyně jednotlivými dílčími útoky (nerespektováním pokynů a rozkazů nadřízených a chováním při komunikaci s nadřízenými v rozporu s pravidly služební zdvořilosti) porušovala konkrétní služební povinnosti, přičemž vždy jednala podobným způsobem provedení, k dílčím útokům docházelo v úzké časové souvislosti (v řádech měsíců) a úmysl porušit služební povinnosti žalobkyně postupně uskutečňovala jednotlivými dílčími útoky. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že v daném případě neexistovala blízká časová souvislost mezi jednotlivými dílčími jednáními žalobkyně. Kázeňský přestupek porušení služební kázně je časově vymezen na období od konce měsíce března 2021 do 4. 10. 2021, přičemž ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyni byly opakovaně v průběhu tohoto období vráceny zpracované písemnosti ze dne 13. 5., 18. 5., 14. a 15. 7., 16. 8., 7. 9. a 4. 10. 2021 pro špatné vyhodnocení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

věci a nepostupování v souladu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 170/2015, kterým se vydává spisový řád Policie České republiky, (dále jen „spisový řád“) a se standardy OVK (tj. standardy pro služební a průběžné hodnocení pro služební místa v přímé podřízenosti vedoucího OVK). Z uvedených dat písemností lze dle žalovaného dovodit určitou pravidelnost jednání žalobkyně, nikoliv nahodilost, pročez nelze tvrdit, že žalobkyně ustala v páchání kázeňského přestupku. Rozhodně podle žalovaného nelze tvrdit, že mezi jednotlivými dílčími útoky nastala taková prodleva, která vylučuje vyhodnocení jednání žalobkyně jako pokračování v kázeňském přestupku. Stejně tak byl, dle žalovaného, naplněn znak jednotného záměru. Žalovaný se rovněž neztotožnil s žalobní námitkou stran aplikace zákona o odpovědnosti za přestupky ohledně otázky pokračování v přestupku. Má totiž za to, že § 189 zákona o služebním poměru na daný případ nedopadá.

12. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že tato námitka je mylná, neboť správně vycházel z toho, že pokračování v kázeňském přestupku tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení posledního dílčího jednání, a od této chvíle začala běžet lhůta pro uložení kázeňského trestu. Žalovaný tedy nebyl dle svého mínění povinen zabývat se prekluzí ve vztahu k jednotlivým dílčím útokům, ale pouze k okamžiku ukončení posledního dílčího jednání.
13. Ani námitku žalobkyně o nenaplnění materiální stránky kázeňského přestupku nepovažuje žalovaný za důvodnou, když byly zváženy konkrétní okolnosti a žalovaný neshledal žádné významné okolnosti, které by naplnění materiálního znaku kázeňského přestupku vyloučily. Žalovaný zdůraznil, že nebezpečnost jednání žalobkyně je dána zejména dlouhodobostí a četností jejího jednání, skutečností, že žalobkyně neporušila pouze jednu, ale hned několik služebních povinností, dále postavením žalobkyně, která je služebně zařazena v OVK, v němž je posuzováno zejména chování policistů a dodržování právních a služebních předpisů policisty. K emocionálnímu ovlivnění chování žalobkyně nelze přihlížet, když žalobkyně byla takto ovlivněna dlouhodobě, jednalo se o výrazné přesáhnutí zásad služební zdvořilosti, a to vůči nadřízeným, když současně je zapotřebí, aby příslušníci byli osobami se značnou odolností vůči stresovým faktorům.
14. Z vyjádření žalobkyně k jednotlivým vytykaným jednáním žalovaný uvedl, že žalobkyně vnímá okolnosti případu subjektivně, a přitom přehlíží, že je jako příslušnice Policie ČR povinna za jakékoliv situace dodržovat pravidla služební zdvořilosti, a to obzvlášť ve vztahu ke svým nadřízeným. Dle žalovaného bylo uvádění nepravdivých informací prokázáno nejméně audionahrávkou, jakákoliv šikana ze strany vedoucího OVK nebyla v řízení zjištěna. Standardy OVK vyžadují, aby příslušník uměl naslouchat a všechny konkrétní výroky žalobkyně jsou pospány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jestliže z audionahrávek, předložených žalobkyní spolu s jejím upozorněním na možné protiprávní jednání vedoucího OVK, bylo zjištěno, že jednání žalobkyně může být kázeňským přestupkem, bylo povinností služebního funkcionáře zahájit s žalobkyní kázeňské řízení a nemůže mu být kladeno k tíži, že využil jako důkazní prostředek audionahrávky, z nichž je nevhodné chování žalobkyně evidentní. Poukazovala-li žalobkyně v souvislosti s výše uvedeným na ustanovení § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany), pak tento odkaz považuje žalovaný za irrelevantní, neboť s ohledem na povinnost služebního funkcionáře prověřit možné protiprávní jednání žalobkyně, o němž vznikly pochybnosti na základě žalobkyní předložených audionahrávek, a povinnost vést za tímto účelem kázeňské řízení a rozhodnout v něm, nelze dle žalovaného tvrdit, se jedná o zneužití práva.
15. K námitce zmatečnosti žalovaný uvedl, že žádná prekludovaná jednání nebyla do výroku napadeného rozhodnutí zahrnuta. Záznamem negativní významné události ze dne 29. 6. 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bylo žalobkyni vytýkáno zejména opakované špatné zpracovávání výstupů OVK a dělání pravopisných a věcných chyb, nikoliv výslovné nerespektování pokynů a rozkazů nadřízených, které je předmětem tohoto kázeňského řízení. Záznam negativní významné události byl pro výrok napadeného rozhodnutí významný z důvodu, že v něm byl žalobkyni uložen pokyn postupovat v souladu se spisovým řádem a standardy OVK, který prokazatelně nebyl splněn. Argumentace zásadou ne bis in idem proto není dle žalovaného na místě.

16. K poslední žalobní námitce žalovaný uvedl, že aplikaci principu in dubio pro reo odmítl, neboť o znacích skutkové podstaty předmětných kázeňských přestupků, o konkrétních okolnostech projednávané věci ani o prekluzi vytýkaného jednání nepanovaly žádné pochybnosti.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s tímto postupem souhlas a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále též jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 60denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
19. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti významné pro posouzení dané věci. Žalobkyně je zaměstnána u policie jako komisařka na odboru vnitřní kontroly. V rozhodné době byl jejím nadřízeným mjr. Bc. B., vedoucí OVK a jeho zástupcem kpt. Bc. Z.. Dne 29. 7. 2021 zaslala žalobkyně služebnímu funkcionáři upozornění na možné protiprávní jednání vedoucího OVK (dále jen „upozornění“), které doplnila o dokumenty a audiozáznamy. Upozorňovala na to, že vedoucí OVK neakceptoval její zdravotní stav a nutil ji řídit dne 8. 7. 2021 služební motorové vozidlo, ač měla ve zprávě od lékařky MUDr. H. uvedeno, že ze zdravotního hlediska není vhodné řízení referentského vozidla do 28. 7. 2021, a požadoval novou lékařskou zprávu. Žalobkyně tvrdila, že řidičské oprávnění není kvalifikačním požadavkem pro výkon její práce; ona od roku 2010 neřídí ani soukromé vozidlo, nemá praktické zkušenosti, v minulosti to vedoucí vždy akceptoval, ale jeho chování se změnilo. Žalobkyně dále v upozornění uvedla, že podávala přihlášku do výběrového řízení na 8. tarifní třídu (dále jen „TT“), když již nad rámec své pracovní činnosti v zařazení na 7. TT vykonávala i pracovní náplň v 8. TT. Vedoucí jí však sdělil, že se do výběrového řízení nemohou přihlásit pracovníci OVK, kteří neřídí služební motorové vozidlo, a to kvůli dosahu, což žalobkyně akceptovala. Dne 9. 7. 2021 žalobkyně doručila vedoucímu OVK lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorového vozidla, podle něhož není zdravotně způsobilá k řízení motorových vozidel pro skupinu řidičského oprávnění B a dále oprávnění k řízení služebních motorových vozidel MV ČR s žádostí o navrácení příslušnému odboru. Žalobkyně se cítila být ze strany vedoucího a jeho zástupce diskriminována, ponižována. Poukazovala na to, že do léta 2020 byla pravidelně odměňována za mimořádný výkon služby, avšak v březnu 2021 se měla (znovu) přestěhovat mimo budovu, byla jí odebrána část pracovní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

činnosti, čímž došlo k sociální izolaci žalobkyně od kolegů, a žalobkyně měla za to, že vedoucí OVK zdůrazňuje svou moc v úmyslu vyvíjet na ni neustálý psychický nátlak. Dne 29. 6. 2021 jí byla udělena negativní významná událost pro špatné výstupy, věcnou a pravopisnou chybovost, zpracování písemností v rozporu se spisovým řádem a standardy OVK. Žalobkyně pocitovala, že vedoucí OVK dehonestuje její práci, když její výstupy nechával kontrolovat jejím kolegou a předkládal jí vzory jejích kolegů. Vedoucí jí dělal i jiné problémy, např. když chtěla čerpat jeden den dovolené, ač o ni zažádala 3 týdny předem. Žalobkyně uvedla, že kvůli vedoucímu OVK již někteří kolegové odešli, a nyní stejným způsobem uplatňuje svou pravomoc i vůči dalšímu kolegovi.

20. Z návrhu na vyřízení podání (označené žalobkyní jako upozornění) podle § 97 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ze dne 2. 9. 2021, č. j. KRPU-132173-3/ČJ-2021-0400KR-AP, vyplývá vyhodnocení každé námitky žalobkyně se závěrem, že nebylo zjištěno závadové jednání ze strany dotčených policistů vůči žalobkyni. Z upozornění naopak „...jednoznačně vyplývá negativní vztah podatelky vůči dotčeným policistům, který zásadním způsobem negativně ovlivňuje její subjektivní vnímání její komunikace s dotčenými policisty. Z doložených podkladů, zejména pak ze zvukových záznamů je zřejmé, že podatelka reaguje přehnaně, afektovaně a někdy až agresivně na zcela běžnou komunikaci s dotčenými policisty. Podatelka zásadním způsobem nerespektuje při svém jednání s vedoucím OVK služební kázeň a pravidla služební zdvořilosti, zejména pak nerespektuje vedoucího OVK, kterému neustále skáče do řeči, zvyšuje na něj hlas, vyhrožuje mu odbory a podáním trestního oznámení; neoprávněně napomíná kpt. Bc. Z. (pozn. zástupce vedoucího); nerespektuje pokyny vedoucího OVK k provedení uložených úkolů (rozkazů), respektive se jim brání a odmítá je respektovat. Podání sice bylo přijato jako upozornění na nevhodné chování vedoucího OVK a jeho zástupce, avšak z přiložených důkazů spíše vyplývá, že nevhodně jedná právě podatelka, kdy její jednání naplňuje znaky kázeňského přestupku ve smyslu § 50 služebního zákona, a to porušováním povinnosti vyplývajících z § 45 odst. 1 písm. a) e) služebního zákona a služební zdvořilosti dále konkretizované v čl. 1 a čl. 3 odst. 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 181/2006, kterým se stanoví základní pravidla chování, služebního jednání a služební zdvořilosti v Policii České republiky.“ Na základě těchto zjištění bylo jedním z navrhovaných opatření zahájit s žalobkyní kázeňské řízení pro kázeňský přestupek spočívající v porušování povinností vyplývajících z § 45 odst. 1 písm. a), e) služebního zákona, jež dokládají žalobkyní doložené zvukové záznamy.
21. Oznámením služebního funkcionáře o zahájeném řízení ve věcech služebního poměru ze dne 30. 9. 2021 podle § 178 odst. 1, 2 písm. b) služebního zákona bylo proti žalobkyni zahájeno řízení pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku, odůvodněné tím, že z šetření a shromážděných materiálů vyplývá, že v období přibližně od března 2021 do srpna 2021 žalobkyně jednala vůči vedoucímu OVK tak, že při komunikaci s ním nedodržovala pravidla slušného chování (skákání do řeči, vyhrožování), společenského vystupování (zvyšování hlasu) a služební zdvořilosti (nerespektování postavení nadřízeného a jím uložených rozkazů a úkolů, neohleduplná a netaktní komunikace).
22. Správní spis obsahuje Záznam významné události ze dne 29. 6. 2021, OEČ: 323015, (dále též jen „záznam významné události“) v němž je vedoucím OVK vytýkáno hodnocené žalobkyni významně neúspěšné zvládnutí situace, opakovaný či po dlouhou dobu trvající negativní styl jednání hodnocené se stručným popis události: „Opakovaně vytýkám špatné zpracování výstupů z OVK KŘP. V textech jsou pravopisné chyby, věcné chyby. Písemnosti byly vedoucím OVK a zástupcem vedoucího OVK zpracovateli vráceny opakovaně, vzhledem k tomu, že i po prvním vrácení text obsahoval chyby. Od 3. 3. 2021 do dnešního dne bylo vráceno zpracovateli celkem 9 písemností, které obsahovaly nejen pravopisné chyby, ale byly i v nesouladu se spisovým řádem a se standardy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

OVK. *Současně upozorňuji na dodržování standardů OVK při jednání s nadřízeným.*“ Žalobkyně se v záznamu významné události vyjádřila tak, že s výtkami nesouhlasí v plném rozsahu a své podrobné vyjádření ze dne 1. 7. 2021 k tomuto nesouhlasu následně doplnila. Žalobkyni bylo uloženo neprodleně dodržovat spisový řád a postupovat v souladu se standardy OVK.

23. Součástí správního spisu je dále popis služebního místa žalobkyně (pracovní náplň), průběžné hodnocení žalobkyně; námitky žalobkyně ze dne 6. 12. 2021 k průběžnému hodnocení; Stanovení standardů pro služební a průběžné hodnocení ze dne 22. 12. 2020, stanovené služebním funkcionářem v souladu se Zp PP č. 79/2009 k provádění služebního a průběžného hodnocení příslušníků PČR; pokyn vedoucího OVK k provedení vnitřních kontrol dle ročního plánu OVK na měsíc červen 2021, v němž je mj. stanovena kontrola na 9. 6. 2021, na níž je velena žalobkyně jako řidič a por. Bc. J. jako člen kontroly; lékařská zpráva EUC Klinika Ústí nad Labem s. r. o., praktické lékařky MUDr. A. H. ze dne 28. 5. 2021, označená jako Zpráva pro zaměstnavatele s textem: „ze zdravotního hlediska není vhodné řízení referentského vozidla sk. B do 28. 7. 21“; e-mail žalobkyně ze dne 8. 6. 2021 adresovaný vedoucímu OVK, že nemůže ze zdravotních důvodů řídit služební vozidlo, a proto se k výkonu kontroly na ÚO Litoměřice jako člen kontroly dostaví vlakem; potvrzení o odevzdání řidičského průkazu žalobkyně ze zdravotních důvodů dne 9. 8. 2021 na Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru správním a živnostenským; zpráva o periodické pracovnělékařské prohlídce ze dne 5. 5. 2021 s platností do dne 5. 5. 2023, podle níž je žalobkyně zdravotně způsobilá pro výkon na služebním místě komisař; zpráva o mimořádné pracovnělékařské prohlídce ze dne 1. 6. 2021 s platností do dne 5. 5. 2023, podle níž je žalobkyně zdravotně způsobilá pro výkon na služební místě komisař; e-mail žalobkyně ze dne 17. 3. 2021, jímž reaguje na změnu působišť a odejmutí části pracovní náplně spolu s reakcí vedoucího OVK; vedoucím OVK opravované písemnosti vyhotovené žalobkyní; služební hodnocení žalobkyně a přehled o jejích odměnách a trestech od roku 2010, podle něhož byla žalobkyni pravidelně vyplácena finanční odměna, naposledy dne 5. 8. 2020.
24. V průběhu kázeňského řízení byl jako svědek vyslechnut vedoucí OVK, který ve své výpovědi uvedl, že funkci vykonává od roku 2012, přičemž žalobkyně na OVK nastoupila v roce 2014 či 2015. Uvedl, že problémy s chováním žalobkyně počaly v době, kdy se účastnila výběrového řízení na obsazení 8. TT a nebyla úspěšná, její závadné chování zařadil do jarních měsíců roku 2021. Podle svědka se žalobkyně cítila nedoceněná, ale kvalita její práce tomu neodpovídala, její dovednosti nebyly nadprůměrné, nějaké písemnosti jí musel vrátet. Její jednání vůči němu došlo tak daleko, že mu vyhrožovala, že na něho podá trestní oznámení, neboť jí dehonestuje, ponižuje apod., což však svědek odmítl. Dle vedoucího OVK žalobkyně nesnese kritiku, jedná arogantně ve vztahu k němu i jeho zástupci, má sklony k výbušnosti. Porušování etického kodexu ze strany žalobkyně spatřuje v jejím chování, když tato má problém s autoritami, dále v uvádění nepravdivých skutečností, v poškozování dobrého jména vedoucího OVK a celého odboru vnitřní kontroly. Žalobkyně mu oznámila, že nebude řídit referentské vozidlo, přitom on jí nabídl kondiční jízdy. Žalobkyně řekla, že vozidlo řídit nebude, a že ji k tomu nemůže nutit. Zprávu od lékařky neakceptoval, neboť v ní nebyl uveden výslovný zákaz a při nedávné periodické lékařské kontrole bylo konstatováno, že je žalobkyně způsobilá bez omezení. Vedoucí OVK nevěděl, zda měla žalobkyně řízení motorových vozidel v popisu pracovní činnosti, ale řízení motorových vozidel vyplývalo dle vedoucího OVK z jejího služebního zařazení a ze standardů OVK.
25. Jako svědek byl vyslechnut vrchní komisař kpt. Bc. J. Z., který ve své výpovědi uvedl, že byl několikrát přítomen jednání vedoucího OVK s žalobkyní, přičemž ta vedoucímu opakovaně skákala do řeči, nerespektovala, že mluví s vedoucím, byla arogantní, s ničím nesouhlasila, chtěla mít vždy poslední slovo. Přitom vedoucí OVK se k ní choval vždy slušně. Dle svědka se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

projevovalo chování žalobkyně v rozporu s etickým kodexem v jejím nevhodném chování, emočním vystupování a neuposlechnutí pokynů. Když svědek požadoval po žalobkyni opravu písemnosti, tak mu tvrdila, že ji provedla, což nebyla pravda a telefonický hovor ukončila tím, že zavěsila, a to v situaci, kdy zastupoval vedoucího.

26. Zástupcem vedoucího OVK byl do února 2021 vrchní komisař OVK kpt. Bc. K. M., který byl v kázeňském řízení rovněž slyšen jako svědek. Vypověděl, že žalobkyni zná mimo své působení v OVK 12 let, že žalobkyně byla vždy slušná a pracovitá, jezdil s ní na kontroly, jako zástupce nikdy nebyl přítomen tomu, že by se chovala vůči kolegům, nadřízeným či občanům vulgárním, dehonestujícím či jinak společensky a služebně nevhodným způsobem. Svědek vyjádřil názor, že konflikty vůči žalobkyni byly vytvářeny uměle vedoucím OVK. Dále popisoval případy, kdy se obdobně jako k žalobkyni choval vedoucí OVK i k němu; popisoval, jak znevýhodňoval určité pracovníky (charakterově silnější) a naproti tomu ty druhé nadstandardně oceňoval a chválil. Uvedl, že se za celou svou praxi s obdobným typem osobnosti nesetkal, a že mu 6 kolegů řeklo, že z OVK odešli kvůli chování vedoucího OVK.
27. Nově jmenovaný vedoucí OVK mjr. J. Z. zpracoval dne 7. 1. 2022 služební charakteristiku žalobkyně, v níž uvedl, že žalobkyně je v současné době velená na studijní pobyt na Službu kriminální policie a vyšetřování pro Územní odbor Ústí nad Labem. V dosahovaných výsledcích se řadí mezi nadprůměrné policisty odboru. Požadované teoretické znalosti má na potřebné a dostačující úrovni pro výkon své funkce, a to i s ohledem na náročnost jí přidělované práce. Přidělenou práci si plní v rámci požadovaných nároků řádně a bez zbytečných průtahů. Po kvalitativní stránce administrativního zpracování bez připomínek. Svou práci odvádí v duchu svých základních povinností a požadavků a není problém se na ni obrátit kdykoli v případě potřeby mimořádného úkolu. V rámci služebního hodnocení je ohodnocena „dosahuje velmi dobrých výsledků“.
28. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku, jehož se měla dopustit tím, že v přesně nezjištěné době od konce měsíce března 2021 do 4. 10. 2021 nerespektovala pokyny a rozkazy nadřízených, vyjádřené ústně a písemnými pokyny na zpracovávaných písemnostech, na což byla upozorněna formou záznamu o významné události ze dne 29. 6. 2021, dále že při komunikaci s vedoucím OVK a jeho pověřeným zástupcem nedodržovala pravidla služební zdvořilosti, kdy při jednání se jmenovanými jim opakovaně skákala do řeči, uváděla nepravdivé informace týkající se zpracovávaných spisů, vedoucího obviňovala z protiprávního jednání, nerespektovala jeho názor, napomínala ho a se zástupcem samovolně ukončila služební hovor položením telefonu.
29. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, v němž namítala prekluzi práva žalobkyni potrestat, neboť k vytýkanému jednání mělo docházet od konce března, přičemž kázeňský trest musí být uložen pravomocně nejpozději do jednoho roku. Dále namítala obecnost vytýkaného provinění, a že nikdy nebyla seznámena se závazným pokynem policejního prezidenta č. 181/2006, kterým se stanoví základní pravidla chování, služebního jednání a služební zdvořilosti. Podrobně se pak žalobkyně zabývala nedůvodností závěrů o spáchání přestupku spočívajícím v porušení služební kázně u každého jednotlivého skutku, který jí byl v souvislosti s výtkou, že nerespektuje pokyny a rozkazy nadřízených, kladen za vinu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
30. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
31. Soud se nejprve zabýval námitkou prekluze, kterou vznesla žalobkyně již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně namítala, že pokud mělo k vytýkanému jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

docházet od konce března 2021, pak, s ohledem na skutečnost, že již nastal konec března 2022, došlo k prekluzi práva služebního funkcionáře žalobkyni potrestat. Tuto námitku vypořádal žalovaný tak, že s ohledem na povahu a charakter jednání žalobkyně považuje předmětné kázeňské přestupky za pokračování v kázeňském přestupku, neboť splňují všechny znaky pokračujícího přestupku ve smyslu § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle žalovaného byly tyto znaky (subjektivní a objektivní souvislost) naplněny tím, že žalobkyně „...jednotlivými dílčími útoky (nerespektováním pokynů a rozkazů nadřízených a chováním při komunikaci s nadřízenými v rozporu s pravidly služební zdvořilosti) porušovala konkrétní služební povinnosti, přičemž vždy jednala podobným způsobem provedení, k dílčím útokům docházelo v úzké časové souvislosti (v řádech měsíců) a úmysl porušit služební povinnosti odvolatelka postupně uskutečňovala jednotlivými dílčími útoky.“ Dle žalovaného proto bylo irelevantní, kdy k jednání žalobkyně mělo docházet, neboť podstatné bylo, kdy bylo toto jednání ukončeno. Pokračování v kázeňském přestupku tvoří dle žalovaného jeden skutek až do okamžiku ukončení posledního dílčího jednání, a až ode dne následujícího po dni, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku počíná běžet prekluzivní lhůta. Žalovaný tak měl za to, že u kázeňského přestupku spočívajícího v nerespektování pokynů a rozkazů nadřízených začala prekluzivní lhůta běžet ode dne 5. 10. 2021 a u kázeňského přestupku spočívajícího v nedodržování pravidel služební zdvořilosti počala běžet dne 15. 7. 2021. Dle žalovaného tak k prekluzi nedošlo. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že se v daném případě jednalo o pokračování v přestupcích ani s žalovaným zvolenou aplikací zákona o odpovědnosti za přestupky.

32. Lze souhlasit s žalobkyní v tom, že subsidiární použití zákona o odpovědnosti za přestupky v řízení o kázeňských přestupcích žalobkyně nebylo případné, a to ani při posuzování, zda se žalobkyně svými jednáními dopustila pokračujícího kázeňského přestupku v situaci, kdy zákon o služebním poměru otázku trvajících a pokračujících přestupků neřeší. Řízení o kázeňských přestupcích je totiž koncipováno jako samostatné řízení s vlastní a do jisté míry komplexní právní úpravou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009-76, a ze dne 24. 9. 2019, č. j. 2 As 337/2018-30). V § 50 zákona o služebním poměru je upraven pojem kázeňského přestupku a zavinění, v § 51 téhož zákona kázeňské tresty a řízení ve věcech služebního poměru, kam patří též řízení o kázeňském přestupku, je upraveno v § 169 a § 196, přičemž § 186 až § 188 obsahují speciální úpravu pro řízení o kázeňském přestupku. Tato vlastní úprava však neobsahuje veškerá myslitelná pravidla, pročež připadá v úvahu též subsidiární použití správního řádu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 4 Ads 176/2011-129). Avšak správní řád „není předpisem určeným k projednávání správních deliktů“ (Bražina, R.: *Zahájení kárného řízení ve věcech kárného provinění státních zaměstnanců*. In: Kyselovská, T., Kadlubiec, V., Provazník, J., Sringinsfeldová, N., Virdzeková, A. (eds.): *Cofola 2015: sborník z konference*. 1. vyd., Masarykova univerzita 2015, str 509). Nejvyšší správní soud tak dovodil, že pro trestnost správních deliktů musí přiměřeně platit obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135). Proto všude tam, kde nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu, je třeba použít analogii z trestního práva ve prospěch obviněného (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, bod 28). Pro posouzení toho, zda jednání žalobkyně naplňuje znaky pokračujícího přestupku, bylo tedy třeba aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 40/2009, trestní zákoník.
33. Přestože žalovaný použil nesprávně subsidiární ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky při posuzování důvodnosti námitky prekluze, nebyla tato skutečnost důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Institut „pokračování“ v protiprávním jednání je totiž upraven Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

téměř shodně jak v trestním zákoně, tak v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Podle § 116 trestního zákoníku totiž platí, že pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Stejně tak se rozumí pokračováním v přestupku podle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.

34. Zjištění, zda se v případě kázeňského přestupku porušení služební kázně jednalo o pokračování závadného jednání či nikoli, tedy zda došlo k naplnění subjektivní a objektivní souvislosti mezi jednotlivým dílčími jednáními, bylo nezbytné pro posouzení důvodnosti žalobou vznesené námitky prekluze. K té by konečně musel soud přihlídnout i bez námítky (k tomu srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07: „*Těž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je povinností soudu přihlížet z úřední povinnosti k takovým skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, jakými jsou absolutní neplatnost smlouvy nebo prekluze, a to i v případě, že je žalobce nevytkl v žalobním bodu vůbec, nebo tak učinil až po lhůtě pro podání žaloby.*“). Soud však shledal, že takovému posouzení brání neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí.
35. Požadavky na popis sankcionovaného jednání ve výroku rozhodnutí o správním deliktu řešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73. Učinil přitom tyto závěry: „*Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z § 47 odst. 2 starého správního řádu [tj. zákona č. 71/1967 Sb. – pozn. soudu], neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. **Jednotlivé skutkové údaje** jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně **umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě** [zvýraznění textu provedl zdejší soud]. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí“. Rozšířený senát současně podotkl, že v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, jsou náležitosti výroku vymezeny obdobně.*
36. Rovněž zákon o služebním poměru v § 181 odst. 2 písm. c) vyžaduje, aby rozhodnutí vydané ve věcech služebního poměru (tedy i rozhodnutí o kázeňském přestupku) bylo dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obsahově určité, a v § 181 odst. 4 vyžaduje, aby výrok obsahoval řešení otázky, která je předmětem rozhodování. Ve světle výše citovaného usnesení je třeba vyžadovat, aby i v případě kázeňských přestupků výrok rozhodnutí splňoval náležitosti popsané v předchozím odstavci tohoto rozsudku.

37. V nyní posuzované věci se žalobkyně měla podle výroku mj. dopustit toho, že v přesně nezjištěné době od konce měsíce března 2021 do 4. 10. 2021 nerespektovala pokyny a rozkazy nadřízených, a to zejména postupovat v souladu se spisovým řádem a standardy OVK, které jí byly uloženy ústně a také písemně formou záznamu o významné události ze dne 29. 6. 2021. Ve výroku není nikterak specifikováno, jaké konkrétní pokyny a rozkazy jaké konkrétní nadřízené osoby žalobkyně nerespektovala, v čem konkrétně bylo shledáno její jednání nebo postup v rozporu se spisovým řádem a standardy OVK. Uvedení termínu „v přesně nezjištěné době“ a „zejména“ ve výroku napadeného rozhodnutí jen podtrhuje neurčitost vymezení kázeňského přestupku, za nějž má být žalobkyni uložen kázeňský trest. Nedostatek specifikace deliktu pak rozhodně nemůže zhojit odkaz na záznam o významné události ze dne 29. 6. 2021, neboť tento nemůže zahrnovat vytýkané jednání žalobkyně od 30. 6. 2021 do 4. 10. 2021. Navíc ani ze záznamu o významné události konkrétně nevyplývá zcela konkrétní pochybení žalobkyně, které jí bylo vytýkáno (viz. bod 22. tohoto rozsudku). Pokud snad má žalovaný za to, že když uložil žalobkyni pokyn neprodleně dodržovat spisový řád a postupovat v souladu se standardy OVK, a v případě porušení tohoto pokynu, že postačuje pouhé konstatování, že byl tento pokyn (rozkaz) porušen, a tím došlo k naplnění požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, pak se pochopitelně mýlí. Ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 13 až 17) není zřejmé, jakým způsobem a kdy porušila žalobkyně spisový řád a jak při tomto konkrétním porušení nerespektovala pokyny a rozkazy nadřízených. Výtky proti jednání žalobkyně v rozporu se standardy OVK se pak částečně prolínají s vytýkaným jednáním, v němž žalovaný shledal porušení pracovní kázně nedodržením pravidel služební zdvořilosti, které však ve výroku 2. napadeného rozhodnutí popsal zcela jednoznačně, konkrétně a nezaměnitelně. Jediným, v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně popsaným, rozkazem, který žalobkyně odmítala dle žalovaného splnit, bylo velení do kontroly jako řidič. Nicméně, ani případné uvedení konkrétních okolností v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz již v bodě 36. tohoto rozsudku citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73) by nepostačovalo. Pro danou věc je rozhodné, že kázeňský přestupek porušení služební kázně, kterého se měla žalobkyně dopustit několika dílčími jednáními, nebyl konkretizován ve výroku napadeného rozhodnutí takovým způsobem, aby bylo možné posoudit, zda byl jednotlivými jednáními naplněn pokračující kázeňský přestupek, tudíž nebylo možno posoudit, od kterého data je třeba odvíjet běh prekluzivní lhůty, tudíž ani učinit závěr, zda bylo právo uložit kázeňský trest podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru prekludováno či nikoli.
38. Opomenutí specifikace kázeňského přestupku porušení služební kázně ve výroku rozhodnutí je vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
39. Vzhledem k tomu, že nebylo možno s ohledem na výše uvedenou vadu vyřešit zásadní otázku, tedy zda byl nárok na uložení kázeňského trestu žalobkyni prekludován či nikoli, nezabýval se soud dalšími žalobními námitkami, jejichž řešení by bylo za dané situace předčasné. Přitom i posouzení naplnění materiálního znaku kázeňského přestupku se primárně odvíjí od zjištěných a ve výroku konkrétně popsaných skutkových okolností.

40. Snad jen k žalobní námitce o porušení právního principu ne bis in idem, lze již nyní konstatovat její nedůvodnost. Žalobkyně shledává porušení tohoto principu ve skutečnosti, že byla pro stejná jednání, pro něž jí byl uložen předmětný kázeňský trest napadeným rozhodnutím, již potrestána záznamem negativní významné události ze dne 29. 6. 2021. Tak tomu ovšem není, neboť žalobkyně sepsáním záznamu negativní významné události potrestána nebyla, byť nelze vyloučit, že to ona sama takto vnímá. Záznam významné události (a to nejen negativní, ale také pozitivní) je sepsován nadřazeným ve smyslu závazného pokynu policejního prezidenta č. 79/2009, k provádění služebního a průběžného hodnocení příslušníků Policie České republiky, který je podrobnějším rozvedením zákona o služebním poměru, ve vztahu ke služebnímu hodnocení příslušníka Policie České republiky. Účelem tohoto záznamu je posouzení kvality plnění úkolů a jak jsou policisté motivováni k jejich plnění, chování policistů v souladu s Etickým kodexem Policie České republiky, možnost řízení a kontroly výkonu služby, rozhodování v kázeňských věcech a ve věcech služebního poměru, znalostí a odbornosti policisty a stanovení dalšího možného plánu odborného rozvoje. Účelem tohoto záznamu není trestání policisty a ani záznam sám o sobě, byť s negativním obsahem, není trestem. Trestem (kázeňským) za kázeňské přestupky je ve smyslu § 51 odst. 1 písm. a) až g) zákona o služebním poměru písemné napomenutí, snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců, odnětí služební medaile, odnětí služební hodnosti, pokuta, propadnutí věci nebo zákaz činnosti. V kogentním výčtu možných trestů záznam významné události uveden není. Jestliže záznam významné události není trestem, nemohlo dojít k porušení principu ne bis in idem, pokud byly žalobkyni v záznamu vytýkány stejné nedostatky, které byly následně řešeny v kázeňském řízení již jako kázeňské přestupky, a za které byl žalobkyni uložen trest dle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, a proto jí náleží právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a nákladů za právní zastoupení. Výše odměny advokáta za zastupování byla stanovena v souladu s § 35 odst. 2 věty druhé s. ř. s. dle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5. advokátního tarifu činí odměna v dané věci za každý úkon právní služby 3 100 Kč. Advokát žalobkyně učinil v řízení dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu. Proto mu náleží odměna ve výši 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší žalobkyni též náhrada hotových výdajů zástupce za dva úkony právní služby ve výši 300 Kč za úkon dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tedy 600 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je dle předloženého rozhodnutí o registraci k dani z přidané hodnoty jejím plátcem, je součástí nákladů řízení též náhrada této daně ve výši 1 428 Kč, vypočtená z odměny a náhrady hotových výdajů $[(6\,200 + 600) \times 0,21]$. Celkové účelně vynaložené náklady, které je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni tedy činí 11 228 Kč $(3\,000 + 6\,200 + 600 + 1\,428)$. Lhůtu pro jejich zaplacení stanovil soud třicetidenní.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. února 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.